

Església de Sant Agustí de la Riera

Santa Maria d'Oló

Ubicació

Comarca:	Moianès
Lloc/Adreça:	A la masia de la Riera, sector sud-oest del terme municipal
Emplaçament	Eix Transversal (C-25), sortida 154 i camí en direcció est i després sud uns 2 km
Alçada:	352

Coordenades:

Latitud:	41.84283
Longitud:	1.9866
UTM Est (X):	415866
UTM Nord (Y):	4632822

Classificació

Número de fitxa	08258-90
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Segle	XVIII-XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Religiós
Titularitat	Privada
Titular:	08258A009002200000AH
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dv., 20/12/2019 - 01:00

Descripció

Petita capella emplaçada al mas La Riera, concretament al sector de ponent i separada de la part residencial per un camí. Consta d'una sola nau, de planta rectangular, que està adossada a la sagristia i a d'altres dependències de treball de la masia. Es tracta d'una construcció molt austera i sense cap element ornamental a destacar. La façana principal, orientada a llevant vers el camí, presenta un portal amb arc escarser, un òcul al seu damunt i un senzill campanar d'espadanya de maó que remata l'obra. Els murs són arrebossats. L'Església queda lleugerament alçada respecte al camí i té un xiprer a un dels costats. L'interior és cobert amb falsa volta de canó, actualment enguixada, i es troba en estat precari.

Història

La masia de la Riera és probablement d'origen medieval però la primera notícia que en coneixem és en relació al fogatge de 1515, quan apareix amb el nom de la Riera de la Creu. Pertanyia a la parròquia de Sant Joan d'Oló. Al segle XVIII es devia remodelar i ampliar considerablement, tan com indiquen les diverses inscripcions que existeixen a la casa. En aquest segle es va construir també la capella, dedicada a sant Agustí. En els darrers temps el mas ha canviat de propietaris diverses vegades. Després de la Guerra Civil la propietària era Emília Cananca, vídua de Vila, que va fer reconstruir l'església i el 27 d'agost de 1942 s'hi autoritzà la celebració de culte. Així mateix, va fer edificar el nou casal com a residència dels propietaris pels volts de 1945. Des d'aleshores la masia s'ha mantingut més o menys igual.

Bibliografia

FERRER, Llorenç i altres (1991). "Època moderna i contemporània", Oló, un poble, una història. Associació Castell d'Oló, Santa Maria d'Oló, p. 206.

FREIXA, lluis (1978). Esglésies parroquials i capelles del municipi d'Oló. (amb aportacions de Mn. Antoni Pladevall, Josep Galobart i Jaume Sala).

